

nuværende Kontraktperiode. Vil man saa forkorte denne, skal jeg ikke have noget at indvende imod det, det kan vi forhandle om, naar blot Nationalbanken, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sagde, faar en rimelig Tid til Afvikling, en lang og rundelig Tid, sagde det ærede Medlem. Naar man blot kan faa det, er jeg fuldkommen tilfreds, men det gælder det ogsaa om at faa, thi dette Lovforslag er affødt af de nuværende Forhold, hvor Nationalbanken maa give en ekstraordinær Kredit, hvilket kaster sin Skygge ud i Fremtiden. Det kan ikke nytte, at Nationalbanken giver en ekstraordinær Kredit i dette Øjeblik, hvis den om to Aar — eller nu inden 2 Aar — med Voldsomhed skal skruke Kreditgivningen tilbage til det normale, thi det er ingenlunde sikkert, at de ekstraordinære Forhold er forbi til den Tid. Vi maa huske paa, at selv om Krigen er endt og Freden sluttet til den Tid, bliver Forholdene formodentlig i nogle Aar derefter alligevel saaledes, at ekstraordinær Kreditgivning vil være nødvendig og ikke alene nødvendig, men i høj Grad heldbringende. Thi hvis Forholdene efter Fredsslutningen skulde blive saadanne, at der for os var stor Lejlighed til ved fuldkommen loyal Handel, Industri og Landbrug at skaffe os en særdeles stor Fortjeneste, var det kedeligt, hvis manglende Kapital for Landet paa dette Tidspunkt skulde træde hindrende i Vejen herfor, blot fordi man ikke havde været forudseende nok til at gøre de Indrømmelser, her er bragt i Lovforslaget.

Til Slutning skal jeg sige til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at naar der i § 5 siges, at Loven skal tiltrædes af Nationalbanken, inden den kan træde i Virksomhed, er det, fordi der her foretages en Forandring i en bestaaende Kontrakt mellem Staten og Nationalbanken, men det er naturligvis Meningen, at Ministeriet, efterhaanden som Udvalgsbehandlingen skrider frem, og man kan se, hvad der kan blive Enighed om mellem Udvalget og Ministeriet, forhandler med Nationalbanken for at skaffe sig at vide, hvorledes denne ser paa Sagen. Ministeriet er selvfølgelig forpligtet og villigt til at være Mellemmand i saa Henseende.

Handelsministeren (*Hassing Jørgensen*): Paa Grund af de Aspirationer, som jeg unægtelig paa mit Embedes Vegne nærer, har jeg fundet det naturligt at tillade

mig at tage Del i denne Debat, idet jeg dog kun skal tillade mig at replicere til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Det forekommer mig, at de to ærede Medlemmers Opposition mod det foreliggende Lovforslag er galt indstillet, eftersom de erklærer sig rede til at yde Nationalbanken en næsten hvilken som helst Indrømmelse under de nuværende Forhold. (Modsigelse af N. Neergaard). Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds udtalte sig i alt Fald ikke væsentlig forskelligt fra det, jeg her siger, men det er muligt, at det ærede Medlem fra Æbeltoft indskrænkede sig til at ville tiltræde de her foreslaaede Lempelser eller noget saadant. Han erkendte, at der bør gives Lempelser i Dækningsreglerne under Hensyn til de nuværende Forhold. Men samtidig med, at man drøfter et Lovforslag om at tilvejebringe Dækningsregler, som skal gælde under normale Forhold, angriber man disse Dækningsregler, som skal gælde under normale Forhold, med den Bemærkning, at de Erfaringer, man gør nu, viser, at disse Dækningsregler ikke kan bruges. Det ærede Medlem fra Æbeltoft anførte f. Eks., at udenlandske Tilgodehavender nu har vist sig ikke at være saa likvide, som de er under normale Forhold. Men naar man tør se bort derfra under disse Forhold, kan der dog ingen Betænkelse være ved at benytte disse Tilgodehavender under normale Forhold, hvor de er likvide. Det ærede Medlem udtalte for øvrigt i den Forbindelse, at selv Anfordringsmidler hos saa solide Banker som Norges Bank, Sveriges Riksbank og Deutsche Reichsbank har vist sig ikke at staa til Disposition. Jeg vil dog gerne dertil sige, at den danske Nationalbank sikkert ikke har haft noget som helst Besvær med at faa sine Tilgodehavender hos disse tre Banker under de nuværende Forhold. En hel anden Sag er, at man under disse Forhold ikke kan kræve Guld for sine Tilgodehavender (N. Neergaard: Ja, der ser man!) Ja, men Fordelen har nærmest været paa den danske Nationalbanks Side, thi det var ikke Nationalbanken, der havde Guld at kræve hos de andre, men det var desværre omvendt, og der nød vi altsaa for saa vidt godt af den ulykkelige Tilstand, der ogsaa kom de andre Seddelbanker til gode, som Danmark lige saavel som de andre Lande havde Udførselsforbud, saa at de paagældende Institutter i Norge og Sverige ikke kunde